

Spiegelink

Colofon

ISBN: 978 94 6365 100 4
1e druk 2018
© 2018, Marijke Mosterman

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:
Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra
Foto omslag: Myrthe Mosterman
Illustraties en omslagontwerp: Marijke Mosterman
Met dank aan zus en zo ...

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Spiegelink

Marijke Mosterman

Hoofdstuk 1

Over hokjesformulieren en een merkwaardige vondst

‘Kijk eens wat ik gevonden heb!’ riep Oeds. Hij kwam hijgend de beschuthut binnenstormen, met zijn enorme jas half achter zich aan slingerend.

Ella en Adje keken verstoord op van hun chocoladecake-project.

‘Het is ongelofelijk!’ zei Oeds. ‘Ik heb nog nooit zoiets gezien!’ Hij legde een in een lange sjaal gewikkeld pakket op de tafel.

Ella en Adje vergaten hun ergernis toen Oeds het voorzichtig uitpakte, en kwamen dichterbij. Op tafel stond een merkwaardig, superingewikkeld koperen en teakhouten apparaat met allemaal lampjes, toetertjes en belletjes. Oeds klapte de bovenkant open en het leek net een enorme, prehistorische laptop waarvan de ingewanden aan de buitenkant hingen. In het opengeklapte gedeelte, dat rechtop stond, was een soort spiegel bevestigd. Op het tafelgedeelte bevonden zich allemaal toetsen met letters en cijfers, en enkele merkwaardige tekens. Oeds draaide aan een opwindsleutel aan de zijkant en er kwam een merkwaardige zucht uit het apparaat, waarna langzaam lampjes gingen branden, radertjes en tandwieltjes gingen draaien en een wolkje stoom uit een pijpje bovenop kwam.

‘Geweldig!’ zei Adje. ‘Wat is het, waar heb je het gevonden, wat kun je ermee doen?’

Oeds wreef met z'n mouw de spiegel schoon. 'Heel raar', zei hij. 'Ik liep verderop langs de Vlere en toen kwam het ineens uit de hemel vallen, zo voor mijn voeten!'

Ella keek hem meewarig aan. 'Jij met je onmogelijke verhalen altijd!' zei ze. 'Weet je zeker dat je het niet gewoon online besteld hebt?' Ze drukte argeloos op een knopje waarop een golfje stond.

De spiegel lichtte op en het golfje danste over het oppervlak.

'Volgens mij is het een soort laptop', zei Adje. 'Mag ik eens proberen?'

Terwijl Adje en Oeds zich over het apparaat bogen en Ella aan de andere kant van de tafel de boel nieuwsgierig volgde, ging de bel.

'Hallo', klonk het van beneden, aan de voet van de treurwilg waarin de beschuthut gebouwd was.

Oeds, Ella en Adje keken elkaar verbaasd aan. Ze hadden dan wel een bel, een echte koperen bel met een heel mooi, zelfgeknoopt allemanseindje eraan, maar er was eigenlijk nog nooit daadwerkelijk gebeld, dus het geluid klonk hun wat vreemd in de oren.

'Hallo!' hoorden ze nogmaals en de bel werd nadrukkelijker geluid.

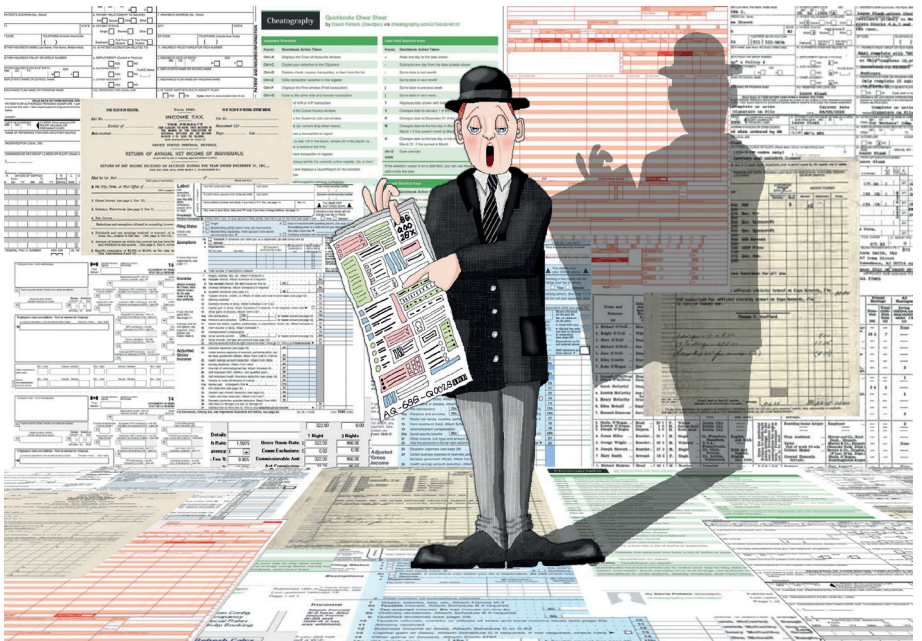
Toen ze uit het raam naar beneden keken, zagen ze de bovenkant van een zwarte bolhoed, met aan de zijkanten twee zwarte schouders en aan de voorkant twee glimmende, zwarte neuzen van schoenen. Onder de rechterschouder hing een zwart koffertje. De hoed kantelde. Een wit, mager gezicht keek naar boven.

'Ik zie jullie wel', zei het gezicht. 'Doe maar niet net of je niet thuis bent!'

‘Dat we thuis zijn, hoeft nog niet te betekenen dat we je te woord willen staan’, zei Oeds. ‘Dat is een groot misverstand. Een mens heeft het volste recht om niet te reageren als er aangebeld of op de deur geklopt wordt.’ Hij negeerde de man en wendde zich weer tot het bijzondere apparaat.

Opnieuw ging de bel. Die klonk een stuk ongeduldiger.

‘Kom, het is denk ik beter dat we hem te woord staan’, zei Ella. ‘Hij ziet er gefrustreerd, erg ambtelijk, maar toch vrij ongevaarlijk uit. We gaan wel even met hem op het bankje aan de oever van de Vlere zitten.’

Hotze Haring

‘Ik ben inspecteur Hotze Haring, SGO bij de gemeente Kelommelerveld.’

‘SGO?’ vroeg Adje. ‘Wat is een SGO?’

‘Een Serieuze Gitzwarte Oproerkraaier’, grinnikte Oeds.

‘Nee, een StapelGekke Overal-aanklopper’, lachte Ella.

Hotze Harings mond met de dunne lippen ging steeds strakker staan. ‘SGO staat voor Senior Government Official, ik ben een senior ambtenaar’, zei hij afgemeten. ‘Ik inspecteer in opdracht van de gemeente de status en de leefomstandigheden van de Kelommelervelderiken, en controleer of ze zich aan de regels en wetten houden.’

Daar werden Oeds, Ella en Adje wel even stil van. Er was vast wel een rare regel of een rare wet die ze overtraden met de manier waarop ze met z’n drieën in de beschuthut woonden.

Hotze Haring pakte een stapel formulieren uit zijn zwarte ambtenarenkoffertje. ‘Jullie zijn Oeds, Ella en Adje?’ vroeg hij.

‘Klopt’, zeiden Oeds, Ella en Adje.

Hotze Haring kruiste een hokje aan. ‘En waar zijn jullie ouders?’ vroeg hij.

‘Ehm, ik heb geen ouders’, zei Ella. ‘Ik ben opgegroeid in het Kelommelerveldse weeshuis, en nu logeer ik bij Oeds.’

‘Mmm’, zei Hotze Haring. Bij gebrek aan een relevant hokje zette hij een kanttekening bij de vraag.

‘Ik logeer ook bij Oeds’, zei Adje. ‘Mijn moeder is thuis. Zij is zo overbezorgd, dat ik even weg moest, anders werd ik helemaal knettergek.’

‘Mmm’, zei Hotze Haring. Daar was ook geen hokje voor te vinden.

‘Mijn ouders wonen op Gnebe, een piepkleine planeet

vlak bij de ingang van het Sietsiriumzonnestelsel', vertelde Oeds. 'Dat is 17,3 lichtjaren voorbij Neptunus en dan rechts-af. Ik ben een Klabunkel, een kruising tussen een Gneber en een mens.'

Er liep een zweetdruppeltje van de keurige middenscheiding over Hotze Harings voorhoofd naar zijn neus, terwijl hij verwoed aantekeningen maakte in de kantlijn van een formulier waarop in de rechter bovenhoek 'AQ-68G-W0028' stond. Hij bladerde verder naar formulier AR-69H-X0029.

'Jullie adres is "Beschuthut, Aan de Vlere 1, Kelommelerveld"?' vroeg hij.

'Klopt', zeiden Oeds, Ella en Adje.

'Maar dat kan niet, dat adres bestaat niet volgens het kadaster', zei Hotze Haring. 'Volgens de gegevens bevinden er zich helemaal geen panden aan dit gedeelte van de Vlere. En een verblijfsobject kan niet bestaan zonder bijbehorend pand.'

Oeds keek naar de beschuthut, die hij de vorige herfst samen met Ella en Adje gebouwd had. 'Wat is de definitie van een pand?' zei hij en hij haalde een smartphone tevoorschijn. Hij swipete, zocht en vond. 'Een pand is iets dat gemaakt is uit onderdelen en waar je in kunt wonen of werken', las hij voor. Hij wees naar de beschuthut. 'Onze hut is gemaakt uit onderdelen en je kunt erin wonen en werken', zei hij.

Hotze Haring keek. 'Maar het bestemmingsplan ...' zei hij. 'Hier mag aan de oever van de Vlere helemaal niet gebouwd worden.'

'Oké', zei Oeds. Hij rende naar de beschuthut, opende het klepje van het instoefeermecanisme, koos als locatie de coördinaten van Scheep, de boot van Oeds, Ella en Adje die onder de treurwilg aangemeerd lag, en drukte op de knop. Oeds was blij dat hij het instoefeermecanisme op de zwarte

markt op de kop had kunnen tikken. Met het systeem konden grote objecten zeer eenvoudig sneller dan het licht over een bepaalde afstand worden getransporteerd. Instoeferen was nog steeds een onbekend en niet erkend fenomeen, omdat het wetenschappelijk nog niet verklaard kon worden. Maar daar had Oeds lak aan. Stel je voor dat iets alleen maar kon werken of kon bestaan als het wetenschappelijk verklaard was! Dan leefde men maar in een magere werkelijkheid, vond hij persoonlijk.

Ondertussen keek Hotze Haring verbijsterd van de lege treurwilg naar Scheep. Zijn ogen puilden uit.

‘Maar dit kan helemaal niet!’ piepte hij. ‘Dit staat helemaal niet in de regels! Hier zijn helemaal geen hokjes voor! Ik denk dat ik maatregelen moet nemen. Ik ga het overleggen met de beleidsambtenaar, hier moet wetgeving voor komen! In ieder geval een Algemene Plaatselijke Verordening!’ Hij legde de stapel formulieren terug in het koffertje.

‘Wacht’, zei Oeds, die de bui al zag hangen. Straks kwamen er nog meer inspecteurs met regels en richtlijnen en wetten en hokjes en dan was het gedaan met de vrijheid. ‘Wij kunnen het u veel makkelijker maken. Kijk, want wij bestaan gewoon eigenlijk helemaal niet. Wij zijn alleen maar uw eigen hallucinatie.’ Hij knikte naar Adje en Ella.

Die begrepen meteen wat hij bedoelde. Oeds stond op en sloeg zijn lange jas open. Het was een heel bijzondere, magische jas, die hij van zijn ouders had gekregen toen hij de wereld ging ontdekken. De jas reikte tot de grond en overall zaten zakken in allerlei kleuren: aan de binnen- en buitenkant, en ook op de armen. Er was een postzak, daarin kwamen bestellingen binnen. Er was een printzak, die alles kon uitprinten wat Oeds in een van z’n vele computers, laptops en telefoons had staan, waarvoor ook weer een speciale, di-

gitale zak was. Eén zak kon hij zo uitvouwen dat er wieken tevoorschijn kwamen, zodat hij kon vliegen. De jas had een gereedschapszak, een kat-in-de-zak, een voorraadzak, een zitzak, een gastenzak, een platzak, een proviandzak, je kon het zo gek niet bedenken of de jas had het wel. Een van de meest bijzondere zakken was de reiszak met gps-systeem, die Oeds nu losknoopte. Deze rolde zich uit en werd steeds groter. Toen de zak groot genoeg was, kropen eerst Ella en Adje en vervolgens ook Oeds met jas en al erin. Het laatste wat Hotze Haring in stomme verbijstering zag, was de hand van Oeds die het laatste gedeelte van de jaszak door de opening trok.

En toen was er niets meer. Oeds, Ella en Adje waren helemaal verdwenen. Hotze Haring voelde op de plek waar de kinderen zo-even nog stonden, maar er was niets meer te vinden. Verderop hoorde hij een zacht gepuf. Hij keek om en zag dat Scheep in beweging was gekomen en langzaam over de Vlere richting einder voer. Hij ging weer op het mossige bankje zitten.

Lang nadat Scheep uit zicht was verdwenen, zat Hotze Haring nog steeds op het bankje. Toen haalde hij een stempel met rood stempelkussen uit zijn koffertje en met resolute klappen stempelde hij 'OPGELOST' op de formulieren AQ-68G-Q0028 en AR-69H-W0029 tot en met X0097. Er was in Kelommelerveld geen wet tegen het verdwijnen van mensen. Dat was een van de weinige dingen die mensen nog ongestraft mochten doen. 'En eigenlijk', mompelde Hotze Haring in zichzelf, 'zouden méér mensen dat moeten doen. Eigenlijk zouden álle mensen dat wat mij betreft wel mogen doen. Verdwijnen. Wat een prachtige wereld zou het zijn zonder grillige, onberekenbare mensen die de regels met

voeten treden, een wereld met alleen maar prachtige, logische, keurig in hokjes geordende wetten en richtlijnen! Dan zou alles toch veel kloppender en gestructureerder zijn?! Maar ja, we hebben er maar mee te dealen. Met het volk.' Zuchtend schikte hij de formulieren in een mooi stapeltje, bond ze samen met twee paperclips en legde ze, samen met het stempelkussen en de stempel, netjes in zijn koffertje. Hij stond op en keerde hoofdschuddend werkwaarts.

Hoofdstuk 2

Over Sssielka, een jongen genaamd Bram en een missende computerknop

Adje stond aan het roer van Scheep, zijn blonde haar wapperde in de wind. Ella hing in een tuinstoel op het dek voor hem en deed een elastiekje om haar rode krullen.

‘Nu kunnen we nooit meer terug naar ons eigen plekje in de treurwilg’, zei ze verdrietig.

‘Tuurlijk wel, juist wel’, zei Adje. ‘Hotze Haring wil vast en zeker niet graag aan de wetteloze, ongestructureerde situatie van zojuist herinnerd worden. Hij bergt z’n formulieren diep, diep weg in zijn archief, bant de hele Vlere uit zijn geheugen en houdt zich voornamelijk bezig met mensen die de wetten en regels op een keurige, te behapstukken manier overtreden. Maar waar is Oeds eigenlijk?’

Die kwam juist uit de beschuthut geklommen, het ingewikkelde laptopapparaat met zich mee zeulend. Zijn donkere haar stond rechtovereind van opwindning.

‘Het is geweldig!’ riep hij. ‘Ik snap er nog helemaal niks van, maar het is een supermachine! Hij heeft allemaal knoppen waar je van alles mee kunt doen, en je moet hem opwinden om op te starten en verder loopt hij op water!’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Ella.

‘Dat zei hij!’ riep Oeds, en hij wees op een koperen geluidsroostertje naast het toetsenbord. ‘En het stond op het scherm: “Water ... Water...” stond er. Kijk, het moet hierin.’ Boven op het staande gedeelte zat een tuitje met een

schroefdopje. ‘Maar hij heeft niet zoveel nodig’, zei Oeds. ‘Ongeveer een halve liter per dag.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Ella.

‘Dat zei hij’, zei Oeds. ‘En het stond op het scherm. Het is een geweldig apparaat. Je kunt ermee lezen, schrijven, praten, je kunt er dingen mee ontdekken ... Van alles!’

Adje werd ook helemaal enthousiast. ‘Wat bijzonder! We kunnen zo wel aanmeren, dan gaan we samen verder kijken naar het apparaat. Vanavond kunnen we gewoon weer terug naar onze treurwilg. Hotze Haring zal dan wel verdwenen zijn.’ Hij wendde de boot richting oever.

Ella sprong op de wal, waar ze Scheep met een stevige knoop aan een boom bond. Ze verdween in de beschuthut en kwam met een kleed, broodjes en een fles appelsap met Citroensmaak weer terug. Ze gingen met z’n drieën op het kleed zitten, de superlaptop tussen hen in.

‘We moeten hem eigenlijk een naam geven’, zei Ella. ‘Hoe zullen we hem noemen? En is het wel een hij? Of is het misschien een zij?’ voegde ze er geëmancipeerd aan toe.

‘Zijn stem klonk blikkerig’, zei Adje. ‘Niet vrouwelijk of mannelijk. O, kijk!’

‘SSSIELKA’, stond er op het scherm. En tegelijk klonk er blikkerig uit het roostertje: ‘SSSIELKA.’

‘Aangenaam, Sssielka!’ sisten Oeds, Ella en Adje.

‘Maar waarom klingelt dat belletje steeds?’ vroeg Ella. ‘En dat ene lampje knippert ook de hele tijd.’ Ze drukte op een grote knop van door koper omhuld glas, de enige in zijn soort.

Ze hoorden een klik en een geluid alsof er iets verschoof. Toen ging er een klepje aan de bovenkant open en een dikke, smalle rol papier verscheen. Het uiteinde van het papier stak tussen twee draaiende cilinders door, terwijl metalen staaf-

jes met letters aan de uiteinden als een gek tekeergingen. Ze keken er vol verbazing naar.

‘Het is net zo’n ouderwetse typemachine’, zei Adje.

‘Wat staat er?’ vroeg Ella.

En Oeds las voor:

Hoi! Mijn naam is Bram en ik heb een verhaal te vertellen. Ik schrijf het op in de hoop dat iemand het ooit leest. Dan heb ik tenminste nog een beetje het gevoel dat het allemaal zin heeft, dat het een doel dient wat er allemaal gebeurt. En wat er allemaal niet gebeurt. En verder heb ik toch niet veel te doen. Vanmorgen werd ik hier wakker, in een ruimte die ik niet herken, een ruimte zonder deur. Ik zit gevangen. Ik weet niet wie ik ben, waar ik vandaan kom, wat er is gebeurd. Ik weet alleen dat ik Bram heet. Ik voel me heel licht, alsof de zwaartekracht hier minder is dan elders op de wereld. Ik voel me ook wat raar, vlak, gevoelloos bijna. Het enige wat ik voel, is een soort zenuwachtigheid. Alsof ik moet opschieten. Maar goed. Ik zit hier in een merkwaardige ruimte. Ouderwets. Overal teakhout, koper en antiek. Een houten keukenblok met een granieten aanrecht, een kraan, een spoelbak en een petroleumstel. Thee, koekjes, chocola, brood en beleg in de keukenkastjes. Een keukentafeltje met een stoel. Achter een douchegordijn een douche. Een hokje met een wc. Het houten bed waarop ik wakker werd. Twee versleten fauteuils en daartussen een tafeltje met een schaakbord erop. Drie ramen. Het raam links kijkt uit op een prachtige sterrenhemel. Het raam rechts biedt uitzicht op een onderwaterpanorama met allemaal vissen. En het raam in het midden is beslagen, lijkt het wel. Of het is mistig daarbuiten. Ik zie vaag figuren rondlopen. Maar als ik op het raam bons of heel hard roep, reageren ze niet. Merkwaardig! Waar ben ik? Waar kom ik vandaan? Wat is er toch gebeurd?

Op een enorm bureau met allerlei paperassen en kantoorpullen vond

ik een grote langwerpige kist, waarin het merkwaardige apparaat lag waarop ik nu zit te typen. Het is een superingewikkeld soort typemachine van koper en teakhout, met allemaal lampjes, kabeltjes, toetertjes en belletjes. Als je de bovenkant openklapt, lijken alle ingewanden naar buiten te veren. In het staande gedeelte is een soort spiegel bevestigd, met daaromheen allerlei knopjes en lampjes en in het hout gebrande formules. Het lijkt heel in de verte op een laptop, zit ik te denken. Een prehistorische laptop. Op het liggende gedeelte bevinden zich allerlei toetsen met letters en cijfers, en een paar met merkwaardige tekens. Daaromheen bevinden zich aan alle kanten machineralia. Het ruikt naar olie en pas gepoetst koper. Aan de zijkant zit een soort opwindsleutel. Als je eraan draait, begint het apparaat zuchtend te kreunen. Lampjes gaan langzaam branden, radertjes en tandwielletjes komen zwoegend op gang en uit een pijpje bovenop komt al fluitend een wolkje stoom. Een stoomcomputer? Dan zal hij van tijd tot tijd water nodig hebben. In het spiegelgedeelte zie ik mijzelf: een magere jongen met zwart, stijl haar en donkere ogen. En dan het toetsenbord. De koperen toetsen zijn op gebogen houdertjes gemonteerd. Aan de rechterkant bevinden zich een aantal toetsen met vreemde tekens erop. De letters aan de linkerkant hebben niet de gebruikelijke QWERTY-volgorde, ze staan in spiegelbeeld! In omgekeerde volgorde: YTREWQ. Het merkwaardige is dat in de kist ruimte was voor zo'n tweede apparaat. Het linker vak in het voorgevormde schuimplastic was leeg. Alsof daar ooit een identiek apparaat heeft gelegen. Vreemd.

Het apparaat zweeg. Oeds, Ella en Adje keken elkaar aan.

‘Brams apparaat is de tweelingbroer van Sssielka!’ riep ze alle drie tegelijk.

Het apparaat begon weer te puffen en ratelen, het papier rolde verder.

Oeds las:

Het is heel lastig om in spiegelbeeld te typen. Je gaat er helemaal scheel van denken. Eerst heb ik het apparaat een beetje verkend. Ik probeerde een van de merkwaardige toetsen op het toetsenbord. De spiegel veranderde in een scherm en een lijst met titels van boeken verscheen. 'BIEB', stond erboven. 'ONTDEK', stond er bij een andere toets, daarmee kun je van alles bekijken, bijvoorbeeld hoe een stoommachine werkt of hoe je een antieke telefoon gebruikt. Een volgende toets was 'OP REIS', met een wereldkaart en ook jaartallen erbij waarop je kon inzoomen. Ik nam een kijkje in Parijs in 1900: overal gezelligheid en feesten. Een volgende knop bood een zoekfunctie. 'THEEPOT', vulde ik op het toetsenbord in. Ik zag op het scherm de ruimte waarin ik mij bevind en toen werd er razendsnel ingezoomd op de keuken en vervolgens op de bovenste plank in het linker keukenkastje. Daar stond de theepot. 'SLEUTEL', typte ik vervolgens. Op het scherm werd de gehele ruimte binnen een paar seconden gescand. 'NIET AANWEZIG', zei het scherm vervolgens. 'UITGANG', typte ik. 'NIET AANWEZIG', meldde het scherm. Hoewel ik dus niet veel voel, kreeg ik toch wel de wens om te kunnen vertrekken wanneer ik dat wilde. Ik smeed de stoel tegen het ene sterrenraam. En toen de tafel tegen het andere, mistige raam. Het onderzeeraam sloeg ik even over: stel je voor dat het brak en ik door een haai werd opgegeten. Maar ze gaven geen krimp. Allemaal hufterproof. En opeens voelde ik weer die rare nervositeit. Alsof ik op moet schieten.

Het is fijn dat ik de knop 'SCHRIJVEN' heb ontdekt, met een plaatje van een pen. Daardoor heb ik het gevoel dat ik toch op de een of andere manier mijn verhaal kwijt kan, ook al weet ik niet of iemand het ooit leest. Ik ga zo deze tekst proberen op te slaan en de wereld in te zenden, het zou toch geweldig zijn wanneer iemand dit leest. Misschien is het de toets met het envelopje erop, dat lijkt me logisch.

Daarnaast bevindt zich een hele bijzondere, grote toets van koper en glas, de enige in zijn soort. Toen ik er zojuist op drukte, hoorde ik een klik en een geluid alsof er iets verschoof. Verder gebeurde er niets.

‘Ah’, zei Ella. ‘Dat is jammer. Bij ons verscheen Brams verhaal toen we op die knop drukten. Jammer dat bij hem niet óns verhaal verschijnt, dan konden we over en weer communiceren.’

Adje keek haar meewarig aan. ‘Dom, dom, dom’, zei hij. ‘Wij hebben ons verhaal toch helemaal niet vastgelegd op deze computer?’

‘O nee’, zei Ella. ‘Dat is waar. Dan moeten we dat met een doen! Hoe moet dat, Oeds?’

Oeds keek peinzend. ‘De knop “SCHRIJVEN” heb ik nog niet kunnen ontdekken’, zei hij.

Ze bekeken de machine nog eens grondig aan alle kanten en ontdekten alle functies die Bram al had aangegeven, maar niet de bewuste schrijfknoop met het plaatje van een pen erop. Oeds keek nog eens beter naar het merkwaardige toetsenbord.

‘Kijk’, zei hij. ‘Hier, naast die grote glazen knop waarop we net drukten, zit een gat. Net zo’n gat als waaruit alle andere toetsenhouders steken, maar de toets mist. Zou dat de toets “SCHRIJVEN” hebben kunnen zijn?’

Het leek heel goed mogelijk. Oeds schudde de machine voorzichtig heen en weer. Er rammelde iets. Hij duwde voorzichtig met zijn duim aan de lange kant van de machine. Een laatje klikte open.

‘Kijk, het is een reserveonderdelenvoorraad!’ riep Adje enthousiast, die er met zijn neus bovenop stond. ‘En er zitten ook drie reservetoetsen in!’

Oeds pakte een toets en duwde die in het gat. Gespannen

keken ze naar het scherm toen Oeds klikte. Er gebeurde niets. Geen knop 'SCHRIJVEN', geen verandering. Ze zagen nog steeds het laatste scherm waarop de naam van het apparaat stond: 'SSSIELKA'.

'Mmm', zei Oeds. Toen lichtte zijn gezicht op. 'Ik zeg altijd: als er iets digibetisch gebeurt, bel dan Hack, de computernerd!' Hij groef in een van zijn zakken en haalde een frommelig stuk papier tevoorschijn. 'Kijk, dit is 'm!' zei hij.

Ella las:

Poort 5508

*Gamen is zijn leven
Gamen is zijn lust
De muis is een gegeven
De joystick is een must
Rechtdoorzee en geen gezwam
Dat is nerd Hack van der Dam*

*In een sombere nacht
Hij was pas acht
Schoot hij met volle kracht
Dwars door poort 5508
Om vol digitale dromen
Per Trojan horse terug te komen*

*En zo werd hij het eerste wezen
Met een computervirus besmet
Lang moest hij voor zijn leven vrezen
Tot hij in een virusscan werd gered
Nu is hij weer super in vorm
Verjaagt elke payload van een worm*

*Sinds 't ongeluk is gebeurd
Is hij een geniale nerd
Hij weet alles van chips en bits
Van ASCII en BIOS en BIN en SYS
Hij ramt van ROM naar serial poort
En host met de LAN het moederboard
Hij routert de DIR zo in WQL
En bevecht Delphi met HTML
Hij surft in safe mode T-SQL
Java is voor hem kinderspel
Met één commandoregel is hij je man
Ja, die Hack van der Dam kan er wat van
Ga je met onze hacker mee
Dan is het van je plug and play!*

‘Wow’, zei Adje. ‘Hij klinkt echt wel als onze man in de-zen.’

‘Ja’, zei Ella. ‘Zou hij zin hebben om ons te helpen?’

‘We kunnen het altijd proberen’, zei Oeds. ‘Ik zeg altijd: hoe hacker, hoe gekker.’ Hij haalde een ouderwetse telefoon tevoorschijn en draaide een nummer. ‘Hack vertrouwt digitale telefoons niet’, verklaarde hij.

Hij mummelde een tijdje in de hoorn en even later kroop er een mollige jongen uit de gastenzak. Hij had een gestreepte tuinbroek aan en een groen met paarse bolhoed op, waarop een ingewikkelde cyberbril was bevestigd.

‘Software, hardware, oké. Malware, spyware, fluitje van een cent. Maar beware voor gloomware!’ zei hij streng, terwijl hij met een vinger langs zijn hoed streek en vervolgens boog voor zijn verwelkomers. Toen pakte hij een vliegenklapper tevoorschijn en wapperde een voorbijvliegende bij voorbij. ‘Beware voor beeware, too’, zei hij bezorgd.